

καλυπτής τοῦ ἀληθινοῦ νοήματος τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Μοίρας ὄλου τοῦ Ἀνθρώπου Γένους μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα, αἰσιάνεται βαθιὰ καὶ συγκλονιστικὰ μέσα του τὴν ἀνάγκη νὰ προσευχηθῆ στὸ Θεὸ καὶ νὰ εὐλογήσῃ καὶ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεό, γιατί εὐδόκησε νὰ στείλῃ στὸν Κόσμο τὸν ἀθάνατο φιλόσοφο τοῦ παναιώνιου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, τὸ ἄστρο — ἥλιο ὄλων τῶν ἄστρον — ἥλιων τοῦ Σύμπαντος. Ἡ αἰωνία Πανελλάδα εἶναι ἡ ἀθάνατη, πάνσεπτη, πανάχρονη, πανάμομη, πανίερη Παναγία Μητέρα τοῦ παναιώνιου Πανελληνισμοῦ καὶ ὄλης τῆς παναιώνιας Παναρθρωπότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙΙΙ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ ἔργο ἐτονίστηκε, πὼς ὁ κύριος καὶ ὑπέροχος σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο εἶναι ὁ καθαρὸς θεωρητικὸς σκοπός. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ ἀπολύτου θεωρητικοῦ πνευματικοῦ φωτός, τοῦ μεταφυσικοῦ προβλήματος. Τοῦ προβλήματος τῆς μεταφυσικῆς φύσης καὶ τῆς μεταφυσικῆς μοίρας τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα.

Ἐπίσης ἐτονίστηκε σ' ὄλα τὰ πιδὸ πάνω Κεφάλαια, πὼς ἡ βασίλισσα ὄλων τῶν Ἐπιστημῶν εἶναι ἡ Ἐπιστήμη τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς Ἐπιστήμη τοῦ ἀπολύτου καθαροῦ θεωρητικοῦ διαφωτισμοῦ τοῦ αἰωνίου προβλήματος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τοῦ μεταφυσικοῦ προβλήματος τῆς ψυχῆς καὶ τῆς οὐσίας τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου καὶ αἰωνίου ὄντος (ὄντως ὄντος), τοῦ ἀπολύτου Πραγματικοῦ, ποὺ ἀπειροελάχιστο μέρειό του εἶναι τὸ Ἀνθρώπινο ὄν.

Ἐπέροχος σκοπὸς τοῦ Κεφαλαίου αὐτοῦ εἶναι ὁ καθαρὸς θεωρητικὸς διαφωτισμὸς τοῦ πρώτου καὶ κυριώτατου, βασικώτατου, βαθύτατου καὶ ὑψηλότατου θέματος, ποὺ θέτει στὴν Ἀνθρώπινη Σκέψη τὸ πρόβλημα τοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ διαφωτισμοῦ τοῦ μεταφυσικοῦ προβλήματος τῆς οὐσίας τῆς ζωῆς μας καὶ τῆς μοίρας μας μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὸ Χρόνο. Καὶ τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς οὐσίας τῆς Μεταφυσικῆς στὸ πιδὸ πάνω νόημά της.

Στὸ ἀληθινὸ φῶς τοῦ θέματος αὐτοῦ τῆς Μεταφυσικῆς, στὴν ἀληθινὴ οὐσία της, ἡ Μεταφυσικὴ εἶναι δυσυπόστατη καὶ δίμορφη Ἐπιστήμη. Μεταφυσικὴ τοῦ ἀπολύτου ὄντος (Πραγματικοῦ) καὶ Μεταφυσικὴ τοῦ ἀπο-

λύτου Λόγου. Φιλοσοφική Ἐπιστήμη τοῦ ἀπολύτου πνευματικοῦ φωτός, τοῦ φωτός τῆς ἀπόλυτης Ἀνθρώπινης Πραγματικότητας, τῆς Ἀνθρώπινης Συνείδησης, τῆς Ἀνθρώπινης Σκέψης, τῆς ἀληθινῆς Ἀνθρώπινης Γνώσης, τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας. Τῆς ἀπόλυτης ἀνθρώπινης Γνώσης γιὰ τὴν ἀπόλυτη Ἀνθρώπινη Πραγματικότητα, τὸ ὄντως ὄν τοῦ Ἀνθρώπου.

Ὁργανο τῆς Μεταφυσικῆς καὶ στὶς δύο πρὸ πάνω μορφές της εἶναι ὁ καθαρὸς θεωρητικὸς Ἀνθρώπινος Λόγος. Τὸ ἀπόλυτα ἐλεύθερο καὶ καθαρὸ αὐτενεργητικὸ καὶ αὐτοδημιουργικὸ θεωρητικὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα.

Ἡ ἀπόλυτη πνευματικὴ ἀλήθεια, ἡ ἀλήθεια ὄλων τῶν ἀληθειῶν, τῆς καθαρῆς πνευματικῆς θεωρητικῆς δημιουργικῆς Σκέψης τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀνθρώπινης Ἐμπειρίας. Καὶ ἡ ἀνθρώπινη Ἐμπειρία, καὶ μάλιστα ἡ θεησκευτικὴ Ἐμπειρία τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ Ἐμπειρία στὴν περιοχὴ τῆς Θεησκείας, εἶναι ἡ μόνη ἀπόλυτα πραγματικὴ καὶ ἀληθινὴ στέρεη βάση τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς ἀρχὴ καὶ ξεκίνημα τῆς μόνης γνήσιας καὶ δημιουργικῆς Μεταφυσικῆς.

Ἡ Ἐμπειρία τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἄνθος καὶ καρπὸς ὄλων τῶν καθαρῶν θεωρητικῶν γνωστικῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος, ὡς ὄργανο ὀρθῆς καὶ γνήσιας γνώσης καὶ ἀληθινοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ διαφωτισμοῦ ὄλων τῶν μεγάλων καὶ αἰώνιων προβλημάτων καὶ μυστηρίων τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος μέσα στὸν Ἄπειρο Χῶρο καὶ τὸν Ἄπειρο Χρόνο.

Μέσα στὰ πρὸ βαθειὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα ἓνα εἶναι ἀπόλυτα βέβαιο καὶ ἓνα εἶναι τὸ ἀπόλυτο καὶ αἰώνιο πνευματικὸ φῶς ὄλων τῶν προβλημάτων καὶ μυστηρίων τῆς ζωῆς μας μέσα στὸ Σύμπαν. Καὶ τὸ φῶς αὐτὸ εἶναι μόνο τὸ φῶς τῆς πνευματικῆς μας Ἐμπειρίας, στὸ ἀληθινὸ νόημά της, τῆς ὑπέρτατης καθαρῆς ἀστρομάτας θεωρητικῆς γνώσης τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἡ Ἀνθρώπινη Ἐμπειρία, ἡ Ἐμπειρία τοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ δημιουργικοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος, εἶναι ὁ καρπὸς ὄλων τῶν φωτεινῶν καθαρὰ θεωρητικῶν γνωστικῶν δυνάμεων τοῦ Ἀνθρώπου. Τῶν δυνάμεων καὶ τῶν Αἰσθήσεων καὶ τῆς Διάνοιας καὶ τῆς Σκέψης — Κρίσης καὶ τῆς Λογικῆς καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα καὶ τῆς δύνამης τοῦ ἀστραφτεροῦ δημιουργικοῦ ἐνορατικοῦ Λόγου. Τῆς δύνამης τῆς καθαρῆς θεωρητικῆς πνευματικῆς Ἐνόρασης τοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου, ποὺ στὴν ἀληθινὴ οὐσία του πηγάζει ἀπὸ τὸν ἄπειρο καὶ αἰώνιο θεῖο Λόγο καὶ εἶναι φῶς ἀπ' τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν τοῦ Θείου Λόγου.

Ἡ ὑπέρτατη ἀλήθεια τῆς Ἀνθρώπινης Ἐμπειρίας, στὸ πρὸ πάνω νόημά της, εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς ἀπόλυτης βεβαίωσης τῆς ἀντικειμενικῆς (τῆς ὀντολογικῆς) ὑπαρξης τοῦ μεγάλου καὶ αἰώνιου μυστηρίου τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο. Καὶ τὸ μέγα μυστήριο, τὸ μυστήριο ὄλων τῶν αἰώνιων μυστηρίων τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα σ' ὅλη τὴν ἄπειρη καὶ αἰώνια Δημιουργία, εἶναι τὸ μυστήριο τῆς ἀστραφτερῆς πνευματικῆς Ἐμπνευσης τοῦ Ἀνθρώπου στὴ ζωὴ του μέσα στὶς ἄβυσσες καὶ τοὺς ἔσφους τοῦ Ἀλείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος.

Ἡ πνευματικὴ Ἐμπνευση τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἕν' ἀπόλυτα πραγματικὸ φαινόμενο καὶ γεγονός τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο.

Ἡ πνευματικὴ Ἐμπνευση τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ πρώτη ἀπόλυτη πνευματικὴ ἀλήθεια ὅλης τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο. Ἀλήθεια ἀπόλυτα ἀσάλευτη καὶ βέβαιη, ἀπόλυτα πραγματικὴ, χειροπιαστὴ, αἰσθητὴ καὶ ὄρατὴ μὲ ὅλες τὶς θεωρητικὲς γνωστικὲς δυνάμεις τῆς Ἀνθρώπινης Συνείδησης. Ἄμεση ἀπόλυτα ἀστραφτερὴ ἀλήθεια τῶν ματιῶν τοῦ πνεύματός μας καὶ τῆς ψυχῆς μας. Γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς πνευματικῆς Ἐμπνευσης τοῦ δημιουργικοῦ πνευματικοῦ Ἀνθρώπου στὰ αἰώνια ἔψη καὶ τὶς κορυφῆς ὅλων τῶν κορυφῶν τοῦ φτερουγίσματος τοῦ ἀετοῦ τοῦ δημιουργικοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπαρξῆ ποτὲ καμμιά ἀπολύτως ἀμφιβολία. Γιὰ ὅλα μπορῶ νὰ ἀμφιβάλω στὴν ὑπαρξὴ μου καὶ τὴ ζωὴ μου μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ ἔχω ποτὲ καμμιά ἀπολύτως ἀμφιβολία γιὰ τὶς ἀστραπὲς τῆς ἔμπνευσής μου καὶ ὅλων τῶν ἔμπνεύσεων τοῦ καθαρῶν θεωρητικοῦ δημιουργικοῦ στὴν ἀληθινὴ φύση τοῦ πνεύματός μου. Ἡ πνευματικὴ ἔμπνευσή μου εἶναι ἕν' ἀπόλυτα πραγματικὸ γεγονός τῆς ζωῆς τῆς ψυχῆς μου, ἕνα πραγματικὸ γεγονός τῆς λειτουργίας ὅλων τῶν ἐσωτερικῶν ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ ἐσωτερικοῦ μου κόσμου στὴν ὑψίστη στιγμὴ τῆς ὑπέροχτης ἔξαρσῆς τους καὶ ἀνάτασῆς τους στοὺς οὐρανοὺς τοῦ Ἀπολύτου καὶ τοῦ Αἰωνίου. Ἐνα πραγματικὸ γεγονός τῆς ἐσωτερικῆς, τῆς βαθύτατης ψυχικῆς ζωῆς μου. Τῆς ζωῆς τοῦ κέντρου τοῦ ἐσωτερικοῦ Ἐγώ μου. Τοῦ Ἐγώ τῆς ἀπόλυτης ὑπαρξῆς μου, τῆς πρὸ βαθειᾶς καὶ πρὸ γνήσιας, πρὸ αἰσταντικῆς καὶ πρὸ ἀγνῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς μου.

Ἡ πνευματικὴ Ἐμπνευση τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι τὸ πρῶτο πραγματικὸ δεδομένο τῆς ἀμεσης γνωστικῆς Αὐτοσυνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο. Ἡ πρώτη ἀστραπὴ τῆς Συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὴ νύχτα τῆς Αἰωνιότητος. Τὸ πρῶτο ἀληθινὸ καὶ ἀπόλυτο πνευματικὸ φῶς τῆς Μεταφυσικῆς τοῦ ὄντος ὡς καὶ τῆς Μεταφυσικῆς τοῦ Λόγου. Ἀπὸ τὴν πνευματικὴ Ἐμπνευση τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς τὸ πρῶτο ἀληθινὸ καὶ ἀπόλυτο φῶς τῆς Μεταφυσικῆς τοῦ Λόγου, ξεκινάει ὅλη ἡ γνωσιολογικὴ ἢ γνωσιοθεωρητικὴ ἐργασία τῆς δημιουργικῆς προσπάθειας τῆς Μεταφυσικῆς τοῦ ἀπολύτου Λόγου στὴν ὑπηρεσία τῆς Μεταφυσικῆς τοῦ ἀπολύτου ὄντος. Τῆς Μεταφυσικῆς τῆς Γνώσης. Τῆς ὑψηλότατης καὶ ἀπόλυτα ἀληθινῆς καὶ βέβαιης Γνώσης τοῦ Ἀνθρώπου. Ἡ ἀλήθεια ὅλων τῶν ἀληθειῶν τῆς ἀπόλυτης Ἀνθρώπινης Γνώσης θεμελιώνεται ἀτράνταχτα καὶ ἀσάλευτα μόνο μέσα στὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς ὅλων τῶν ἀστραπῶν τῆς ὑψηλῆς Ἐμπνευσης τοῦ θείας ρίζης δημιουργικοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος.

Ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς Μεταφυσικῆς τῆς Γνώσης εἶναι ἡ ἀλήθεια, πῶς ὅλη ἡ δημιουργικὴ ἐργασία τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἐμπνευσης τοῦ Ἀνθρώπου πρέπει νὰ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη Πραγματικότητα καὶ μόνο ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη Πραγματικότητα. Καὶ ἀπόλυτη Πραγματικότητα σ' ὅλη τὴν κοσμικὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ Ἐμπνευση τοῦ ἀπολύτου Λόγου. Ἡ

Ἐμπνευση τοῦ καθαρῶν θεωρητικοῦ δημιουργικοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος. Ἡ ἀστραπή ὄλων τῶν ἀστραπῶν τοῦ καθαρῶν θεωρητικοῦ δημιουργικοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου στὰ ὕψη τῶν αἰώνιων κορυφῶν του, ὡς ἀστραπή ἀστραπῶν τοῦ ἀπολύτου, ἀπειρου κι' αἰώνιου Θεοῦ Λόγου.

Ἄλλ' ἡ καθαρὴ θεωρητικὴ φιλοσοφικὴ Σκέψη θέτει ἐδῶ τὸ ἐρώτημα: Τί εἶναι ἡ πνευματικὴ Ἐμπνευση; Ποία εἶναι ἡ ἀληθινὴ οὐσία τῆς Ἐμπνευσης τοῦ ὑψηλοῦ, τοῦ δημιουργικοῦ ἀστραφτεροῦ ἐνορατικοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀνθρώπου;

Πολλὲς εἶναι οἱ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν στὸ παρελθὸν ἀπὸ τὸν Ἀνθρώπο γιὰ τὴν πνευματικὴ διεξόδου του μέσα στὰ βάρη τοῦ κόσμου τῆς ἀληθινῆς οὐσίας τῆς πνευματικῆς Ἐμπνευσης του καὶ ἀπειροὶ εἶναι οἱ ὁρισμοὶ ποὺ ἔχουν δοθῆ στυς παρασμένους αἰῶνες στὴν πνευματικὴ Ἐμπνευση τοῦ Ἀνθρώπου στὴν πνευματικὴ Ἱστορία ὄλης τῆς Ἀνθρωπότητας.

Ἡ θετικὴ Ἐπιστήμη τῆς πνευματικῆς Ψυχολογίας, ποὺ στυς κύκλους της ὑπάγεται τὸ θέμα τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἀληθινῆς φύσης τῆς πνευματικῆς Ἐμπνευσης τοῦ Ἀνθρώπου, ἔχει ὁρίσει τὴν ἔμπνευση τοῦ δημιουργικοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος ὡς ἔξαρση καὶ ἀνάταση τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου πρὸς τὸς οὐρανοὺς καὶ τὸς κόσμους τοῦ Ἀπολύτου καὶ τοῦ Αἰωνίου. Οὐσιαστικὰ χαρακτηριστικὰ της ἡ ἀμεσότητα, τὸ ξάφνιασμα, ἡ ἀσυνειδητότητα ἢ μισοασυνειδητότητα, δηλαδὴ ἡ φύση τοῦ ἀστραπιαίου καὶ τοῦ μυστηριακοῦ. Μὲ ἄλλους λόγους ὁ οἶστρος τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ψυχῆς, ὁ ἐνθουσιασμός, ὁ ἐνθεισμός, ἡ ἀνάταση στὰ ὕψη καὶ στυς κορυφῆς τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ Αἰωνίου, τοῦ Θεοῦ.

Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ ἔργο ἐτονίστηκε ἡ ἀπόλυτη κι' αἰώνια ἀλήθεια τοῦ ἐξερευνητικοῦ δημιουργικοῦ ρόλου τοῦ πνευματικοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου στὴν Ἱστορία τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἱστορικῶν πεπωμένων ὄλης τῆς Ἀνθρωπότητας. Κορυφὴ ὄλων τῶν κορυφῶν τῆς κοσμογονικῆς καὶ κοσμοϊστορικῆς δημιουργίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ὄντος, τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης, εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία. Καὶ κορυφὴ ὄλων τῶν κορυφῶν ὄλης τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας εἶναι ἡ Φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος. Εἶπαν θεῖο τὸν Πλάτωνα. Ἀλλὰ μόνο στὰ αἰώνια ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς Πλατωνικῆς Φιλοσοφίας, τῶν κορυφῶν τῆς Πλατωνικῆς Θεολογίας, ἀποκαλύπτεται καὶ ἀστραφτοβολάει ἡ ἀπόλυτη αὐτὴ ἀλήθεια τῆς θεϊότητας τοῦ δημιουργοῦ τῶν ὑψηλότερων ἀριστουργημάτων τοῦ φιλοσοφικοῦ Στοχασμοῦ ποὺ εἶδε ὡς σήμερα ὄλη ἡ Ἀνθρωπότητα. Καὶ τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης αὐτῆς ἀλήθειας, τῆς θείας οὐσίας καὶ τῆς θείας ἱστορικῆς μοίρας τῆς πνευματικῆς δημιουργίας τοῦ Πλάτωνος, ἀστραφτοβολάει κυρίως καὶ ἀπάνω ἀπ' ὄλα στὰ αἰώνια ὕψη τῆς θεολογίας τοῦ δημιουργοῦ της. Μόνο στὰ ὕψη τῶν κόσμων τῆς δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ (Πλάτ. Τιμ. 29 — 30), μόνο στὰ ὕψη τῆς δημιουργίας τοῦ Πλατωνικοῦ Συμποσίου καὶ τοῦ Πλατωνικοῦ Φαίδρου, στὰ ὕψη τῶν κόσμων τοῦ «Γόκου ἐν τῷ καλῷ» τοῦ Συμποσίου τοῦ Πλάτωνος, τῆς Δημιουργίας μέσα στὸ ἀπόλυτο κάλλος τοῦ Θεοῦ, καὶ μόνο στὰ ὕψη τῶν

ὑπερουράνιων τόπων τῆς Πλατωνικῆς Φιλοσοφίας τοῦ «μαθήματος τῆς ιδέας τοῦ Ἁγαθοῦ ὡς ἐπέκεινα τῆς οὐσίας» (Πλάτ. Πολιτ. 509 B).

ἄστραψε τὸ φῶς τῶν ἀληθειῶν τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ Αἰωνίου, τοῦ Θείου.

Καὶ μέσα στὰ ἴδια ὕψη καὶ τοὺς ἴδιους κόσμους ἄστραψε καὶ τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης κι' αἰώνιας ἀλήθειας τῆς οὐσίας τοῦ μυστηρίου ὄλων τῶν μυστηρίων τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα, τοῦ μυστηρίου τῆς ψυχῆς τῆς ἀστραφτερῆς Ἐμπνευσης τοῦ δημιουργικοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου.

Ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων, «Ἐἶπε ὁ Θεὸς γεννηθῆτω φῶς κι' ἐγένετο τὸ Ἑλληνικὸ φῶς.» Τὸ φῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεοῦ ὄλων τῶν Θεῶν, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου — Θεανθρώπου.»

Τὸ φῶς τῶν αἰώνιων κορυφῶν τῆς Θεολογίας τοῦ Πλάτωνος, τὸ φῶς τοῦ Θείου νοῦ καὶ τῆς θείας ψυχῆς τοῦ Θείου Πλάτωνος, ἄστραψε καὶ στὰ ὕψη τῆς Φιλοσοφίας τοῦ τῆς οὐσίας τῆς Ἐμπνευσης τοῦ Δημιουργικοῦ Ἐνορατικοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου. Στὶς αἰώνιες κορυφές τῆς θείας πνευματικῆς δημιουργίας τῆς Πλατωνικῆς Θεολογίας ἄστραψε καὶ τὸ φῶς τῆς «θείας ἐπιπνοίας», τῆς θείας πνευματικῆς Ἐνόρασης ἢ ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Πλάτων στὴν Πολιτεία του (Δ.499B) φωτίζει τὸ αἰώνιο μυστήριο τῆς θείας ζωῆς καὶ τῆς θείας μοίρας τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὰ σκοτάδια τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητας. Τὰ πάντα μέσα στὸν Κόσμο, τονίζει ἐκεῖ ὁ Πλάτων, γίνονται «ΕΚ ΤΙΝΟΣ ΘΕΙΑΣ ΕΠΙΠΝΟΙΑΣ». «Τῆς θείας ἐπιπνοίας τοῦ ἔρωτος τῆς ἀληθινῆς Φιλοσοφίας.» Ὁ θεῖος μύστης, ἱεροφάντης καὶ προφήτης τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ Ἀπείρου, τοῦ Αἰωνίου, τοῦ Θείου, ἀποκαλύπτει ἐδῶ τὸ αἰώνιο μυστικὸ τῆς δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος. Ἡ δημιουργία τοῦ Σύμπαντος ὑπῆρξε δημιουργία «τῆς θείας ἐπιπνοίας τοῦ ἔρωτος τῆς ἀληθινῆς Φιλοσοφίας, οὗ μείζον ἀγαθὸν οὔτε ἦλθεν οὔτε ἦξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ Θεῶν.» (Πλάτ. Τιμ. 47).

Στὸ θεῖο φῶς τῆς Θεολογίας τοῦ Πλάτωνος, τὰ πάντα στὸν Κόσμο εἶναι ἔργα τοῦ Θείου ἔρωτος, τῆς θείας ἀγάπης, τῆς ἀγαθότητας τοῦ Θεοῦ, τῆς θείας ἐπιπνοίας, «τῆς θείας Ἐμπνευσης», μὲ ἄλλους λόγους τῆς θείας Ἀποκάλυψης. Τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ.

Τὸ αἰώνιο μυστικὸ τοῦ Σύμπαντος, τῆς ζωῆς τοῦ Σύμπαντος στὴν Αἰωνιότητά του, εἶναι ἡ Δημιουργία καὶ μόνο ἡ Δημιουργία. Καὶ τὸ μυστήριον ὄλων τῶν αἰώνιων μυστηρίων ὅλης τῆς Δημιουργίας εἶναι τὸ μυστήριον τῆς Ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀπειρης κι' αἰώνιας ζωῆς — δημιουργίας μέσα στὸν Κόσμο ἀπὸ ἀγαθότητα (καλωσύνη), ἀπὸ ἀγάπη, ἀρχὴ καὶ τέλος τοῦ Παντός. Ἡ Δημιουργία καὶ μόνο ἡ Δημιουργία! Καὶ ἡ Δημιουργία μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα εἶναι θεία ἐνέργεια, θεία αὐτενέργεια, θεία αὐτενέργεια καὶ αὐτοδημιουργία ἀπὸ ἀγαθωσύνη, ἀπὸ καλωσύνη, ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ θεία Δικαιοσύνη (Θεία Δίκη). Ἀστραπή καὶ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν Κόσμο. Τὰ πάντα μέσα στὴν ἄπειρη

κι' αἰώνια Δημιουργία εἶναι ἔργα καὶ δημιουργήματα «θείας ἐπιπνοίας», θείας ἔμπνευσης, θείας ἀποκάλυψης, θείας ἀγαθότητας, θείου ἔρωτος, θείας ἀγάπης — δημιουργίας, ὡς αὐτενεργείας καὶ αὐτοδημιουργίας τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου κι' αἰωνίου δημιουργικοῦ Πνεύματος.

Ἡ δημιουργία τοῦ Σύμπαντος εἶναι δημιουργία τοῦ Θεοῦ σὲ στιγμὲς «θείας ἐπιπνοίας», θείας ἔμπνευσης, θείας ἀποκάλυψης, πλήμυρας, πληρότητας, ξεχειλίσματος θείας ἀγαθότητας, θείου ἔρωτος, θείας ἀγάπης.

Ἡ Ἱστορία ὅλου τοῦ Κόσμου εἶναι ἡ Ἱστορία τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Θεοῦ. Καὶ οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀποκαλύψεις στίς μεγάλες, τίς κοσμογονικὲς καὶ κοσμοϊστορικὲς στιγμὲς τῆς «θείας ἐπιπνοίας» μέσα στὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τῶν μεγάλων πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἡρώων — δημιουργῶν τῆς πνευματικῆς Ἱστορίας ὅλου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους. Τῶν μεγάλων ποιητῶν, μουσικῶν, καλλιτεχνῶν, φιλοσόφων. Τῶν μεγάλων δημιουργικῶν ἀγωνιστῶν καὶ ἡρώων τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀρετῆς στὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου. Τῶν μεγάλων μυστῶν, ἱεροφαντῶν καὶ προφητῶν, ἰδρυτῶν καὶ θεμελιωτῶν τῶν μεγάλων θρησκειῶν ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ προπάντων τῆς θρησκείας ὅλων τῶν θρησκειῶν ὅλου τοῦ Κόσμου, τῆς θρησκείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ στὴν Ἱστορία ὅλου τοῦ Κόσμου, ὡς αἰωνίου θείου Ἀνθρώπου. Ἡ θρησκεία τοῦ Ἐνανθρωπισμοῦ τοῦ Θεοῦ (τοῦ ἀπολύτου ἀληθινοῦ προσωπικοῦ πνευματικοῦ Θεοῦ) καὶ τοῦ Θεανθρωπισμοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἀπόλυτος κι' αἰώνιος ἰδεατὸς καὶ παντέλειος Ἀνθρώπος. Ὁ Ἐνανθρωπισμένος μέσα στὸν Κόσμο καὶ τὴν Αἰωνιότητα ἀληθινὸς Θεός. Ὁ ἰδεατὸς Ἀνθρώπος τῆς ἀπόλυτης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς πανπληρότητας καὶ παντελειότητας, τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας, τῆς ἀπόλυτης Ἀρετῆς (Καλωσύνης), τῆς ἀπόλυτης Ὁμορφιάς, τῆς ἀπόλυτης Δημιουργικῆς Ἐλευθερίας, τῆς ἀπόλυτης Δικαιοσύνης, τοῦ ὑπέρτατου Ψυχισμοῦ, τοῦ ἀπολύτου Ἡρωϊσμοῦ, τοῦ ἀπολύτου πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Ἐρωτος, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θέλησης τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Θυσίας καὶ τοῦ Θανάτου γιὰ τὰ αἰώνια ἰδανικὰ τῆς Ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Τὰ ἰδανικὰ τῆς Ἀγιωσύνης, τῆς Ἀγάπης, ὡς καὶ τῆς λατρείας ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ δημιουργοῦ ὅλου τοῦ Κόσμου, τοῦ Θεοῦ.

Ἡ κορυφὴ ὅλων τῶν κορυφῶν τῆς ζωῆς καὶ τῆς μοίρας ὅλου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους, τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Αἰωνιότητος, εἶναι ἡ κορυφὴ τῆς θρησκείας, ὡς θρησκείας ἀγάπης καὶ λατρείας τοῦ Θεοῦ, ὡς θρησκείας ἀποκάλυψης, ἀγάπης καὶ λατρείας τοῦ Θεοῦ, τοῦ προσωπικοῦ πνευματικοῦ Θεοῦ, τοῦ ὑπερβατικοῦ δείζωου Θεοῦ. Τοῦ παντελεήμονος, παντοδύναμου, πανταχοῦ παρόντος, πανδημιουργοῦ, πανκυβερνήτη, πάνσοφου, πανάγαθου, πανελεύθερου, πανδίκαιου, πανπρονοητικοῦ, πανπατρικοῦ, πανστοργικοῦ καὶ παντελείου Θεοῦ.

Ἡ θρησκεία εἶναι ἡ θρησκεία τῆς δημιουργίας τοῦ Ἐρωτος (Ἀγάπης), τοῦ ἀληθινοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ, τοῦ αἰωνίου οὐραγίου καὶ θείου Ἐρωτος, στὸ νόημα τῆς Μαντινικῆς ξένης (τῆς Διοτίμας τοῦ Πλά-

τωνικοῦ Συμποσίου), τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τῆς θείας αἰωνίας Γυναί-
κας, Παναγίας Μητέρας τοῦ Θεοῦ καὶ ὄλων τῶν ἀθανάτων θεῶν καὶ θεαν-
θρώπων.

Ὁ Ἔρωσ, στὸ νόημα αὐτό, εἶναι Ἐρησκεία. Ἡ μόνη ἀληθινὴ, ἀπόλυ-
τη καὶ αἰώνια Ἐρησκεία τοῦ Σύμπαντος καὶ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαν-
τος. Ἡ μοναδικὴ ἀληθινὴ Ἐρησκεία τῆς θείας ζωῆς καὶ τῆς θείας ιστορι-
κῆς μοίρας τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα. Ὁ Ἔρωσ
(ἢ Ἀγάπη) εἶναι τὸ Ἀπόλυτο, τὸ Αἰώνιο, τὸ Θεῖο. Τὸ ἀπόλυτο καὶ αἰώνιο
φῶς. Τὸ μοναδικὸ πνευματικὸ καὶ θεῖο φῶς μέσα στις ἄβυσσες, τὰ χάθη, τὰ
βάραθρα καὶ τὰ ἐρέβη τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Ὁ Ἔρωσ εἶναι
τὸ ἴδιο τὸ σῶμα καὶ ἡ ἴδια ἡ καρδιὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πανυπέροχη ἀλήθεια τοῦ Πνεύματος, ἡ ἀλήθεια ὄλων τῶν ἀλη-
θειῶν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ιστορίας ὄλου τοῦ Κόσμου, εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς
υπέροχης ἀρχῆς ὄλης τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας. Τῆς ἀρχῆς τῆς
ἀπόλυτης ἐνότητος καὶ ἀρμονίας τοῦ Σύμπαντος. Μὲ ἄλλους λόγους τῆς
ἀρχῆς τοῦ Ἔρωτος, τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀδελφοσύνης τοῦ Σύμπαντος καὶ
τοῦ δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος. Ὁλοῦ τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου,
ὡς ἀπειροελάχιστου μορίου τοῦ Κόσμου, καὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς πατέρα καὶ δη-
μιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος. Τοῦ Ἔρωτος, τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀδελφοσύνης,
μ' ἓνα λόγο τῆς ἀπόλυτης ὁμοίωσης καὶ ἐνώσεως τοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀνθρώ-
που καὶ τοῦ Θεοῦ.

Στὸ φῶς τῆς υπέρτατης αὐτῆς ἀρχῆς τῆς Φιλοσοφίας τοῦ παναιωνίου
Ἑλληνισμοῦ τὰ πάντα φωτοκατακλύζονται καὶ ἀστραφτοβολοῦν ἀπὸ θεῖο
φῶς, ἀπόλυτο καὶ αἰώνιο φῶς. Τὸ φυσικὸ καὶ τὸ μεταφυσικὸ Σύμπαν. Τὸ
πεπερασμένο Φυσικὸ καὶ τὸ ἄπειρο Πνευματικόν. Ὁ Ἄνθρωπος, τὸ πεπε-
ρασμένο Πνευματικόν, ὡς μέρος τοῦ πνευματικοῦ Ἀπείρου, καὶ τὸ πνευμα-
τικὸ Ἄπειρο. Τὸ αἰσθητὸ καὶ ὄρατὸ πνευματικὸ Πεπερασμένο, ὁ Ἄνθρω-
πος, ὡς μέρος τοῦ πνευματικοῦ Ἀπείρου, τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τὸ Σύμπαν, ὡς ὁ ἄπειρος καὶ αἰώνιος Κόσμος, ὄλη ἡ ἀπειρη καὶ
αἰώνια Δημιουργία, εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ. Οὐσία, ἐκδή-
λωση, ιστορικὴ ἐνσάρκωση, φανέρωμα καὶ ιστορικὴ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ,
ὡς δημιουργοῦ καὶ κυβερνήτη τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ θεία ἀρχὴ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ἡ ἀρχὴ τῆς οὐ-
σιαστικῆς ἐνότητος καὶ ἀρμονίας τοῦ Σύμπαντος, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὁμοουσίου
καὶ τῆς ὁμοιομορφίας, τοῦ ἐνιαίου πνεύματος, τῆς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οὐ-
σίας καὶ ψυχῆς τοῦ Σύμπαντος, φωτοπλημμυρίζει καὶ φωτοκατακλύζει τὸ
Σύμπαν. Τὸ πνευματικὸ Πεπερασμένο καὶ τὸ πνευματικὸ Ἄπειρο. Τὸ Χρο-
νικὸ καὶ τὸ Αἰώνιο.

Καὶ ὁ δρόμος τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Ἀδελφοσύνης τοῦ Πεπερασμένου
καὶ τοῦ Ἀπείρου, τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Αἰωνιότητος, ἀνεβάζει στὸ Θεόν. Τὰ
πάντα εἶναι ὁμοούσια, ὁμοιόμορφα, ὁμοιογεννημένα, ἔχουν μιὰ καὶ τὴν
ἴδια οὐσία, ἓνα αἷμα, ἓνα πνεῦμα, μιὰ ψυχὴ. Εἶναι θεῖα, πνευματικά, ἀεί-
ζωα, ἡλιογέννητα, ἀνώλεθρα, ἀθάνατα, αἰώνια.

Ἡ ἀλήθεια ὄλων τῶν ἀληθειῶν τοῦ φωτός τῆς Μεταφυσικῆς τοῦ ἀπολύτου ὄντος καὶ τῆς Μεταφυσικῆς τοῦ ἀπολύτου Λόγου, τῆς Μεταφυσικῆς τῆς Σκέψης — Γνώσης — Φωτός, εἶναι τὸ θεϊκὸ σφιχταγκάλιασμα τοῦ Σύμπαντος. Ὁ Θεός, τὸ ἀπόλυτο, ἀπειρο κι' αἰώνιο πνευματικὸ ὄντως ὄν, σφιχταγκαλιάζει τὸ Σύμπαν, εἶναι ἐρωτευμένος μετὰ τὸ Σύμπαν, φιλεῖ τὸ Σύμπαν, ἀποκαλύπτεται, φανερώνεται, ἐνσαρκώνεται ἱστορικὰ μέσα στὸ Σύμπαν.

Ὅλα τὰ ὄντα ὄλου τοῦ Κόσμου εἶναι μόρια τοῦ θείου Σύμπαντος. Σφιχταγκαλιάζουν ὄλο τὸ θεῖο Σύμπαν, ὄλο τὸ θεῖο Κόσμο, τὸ θεῖο Ἀνθρώπινο Γένος καὶ τὸ Θεὸ κι' ἐνώνονται μέσα στὸ Θεό. Ὅλα τὰ ὄντα ὄλου τοῦ Κόσμου μιλοῦν μιὰ γλῶσσα, τὴ γλῶσσα τῆς ἁρμονίας τοῦ Σύμπαντος. Τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφοσύνης ὅλης τῆς θείας Δημιουργίας, ὄλου τοῦ θείου Ἀνθρώπινου Γένους καὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ γλῶσσα τοῦ Σύμπαντος, ἡ γλῶσσα ὄλων τῶν ἀπειρων ἀστρινων κόσμων, συστημάτων, συμπλεγμάτων τοῦ Σύμπαντος εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς ἀγίας καὶ ἱερῆς καὶ θείας παγκόσμιας καὶ παναιώνιας Μουσικῆς. Τῆς μουσικῆς τῆς ψυχῆς ὄλου τοῦ Κόσμου, τῆς ψυχῆς τῆς ἐνώσεως ὄλου τοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ. Τοῦ Ἐρωτος καὶ τοῦ σφιχταγκάλιασμοῦ τοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ. Ἡ Μουσικὴ εἶναι ἡ τέχνη ὄλων τῶν τεχνῶν, ἡ μοναδικὴ πραγματικὴ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ.

Ὅλα τὰ ὄντα ὄλου τοῦ Κόσμου στὴν Αἰωνιότητα συνυπάρχουν, συνοικοῦν, συμβιώνουν, συναισθάνονται, συσκέπτονται, συνεργοῦν. Τὸ Σύμπαν εἶναι μιὰ παγκόσμια καὶ παναιώνια μουσικὴ συμφωνία καὶ ἁρμονία. Ἡ ἁρμονία καὶ συμφωνία καὶ μελωδία τοῦ Θεοῦ, ὅλης τῆς Δημιουργίας, ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας.

Τὸ Σύμπαν, ἡ ἀπειρο κι' αἰώνια Δημιουργία, ἔχει ἓνα αἶσθημα, μιὰ σκέψη, μιὰ ἰδέα, μιὰ βούληση, ἓνα σκοπὸ. Εἶναι μιὰ πολιτεία. Ἡ πολιτεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ πολιτεία τοῦ αἰσθήματος, τῆς ἀγάπης, τῆς σκέψης καὶ τῆς θέλησης τοῦ Σύμπαντος καὶ τοῦ δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος. Ἡ πολιτεία τῆς ἐνώσεως τοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ!

Ἡ ζωὴ τοῦ Σύμπαντος εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωὴ τῶν αἰσθημάτων, τῶν σκέψεων, τῶν ἰδεῶν, τῶν σκοπῶν καὶ τῶν βουλημάτων τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωὴ τοῦ Σύμπαντος εἶναι ἡ ζωὴ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἐνσάρκωσης τῆς Σκέψης καὶ τῆς Θέλησης τοῦ Θεοῦ. Μὲ ἄλλους λόγους ἡ ζωὴ τοῦ Σύμπαντος εἶναι ἡ Ζωὴ — Ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ.

*

Σ' ὄλες τὶς ἐποχὰς τῆς ἀληθινῆς Ἱστορίας ὄλου τοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος ὄλοι οἱ λαοὶ τῆς Γῆς ἀφιερώθηκαν στὸ φωτισμὸ τῆς ζωῆς καὶ τῆς μοίρας τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν καὶ στὴν Αἰωνιότητα καὶ ἀγωνίστηκαν νὰ φωτίσουν ὄλα τὰ βάρη καὶ ὄλα τὰ αἰώνια μυστήρια τοῦ μεταφυσικοῦ προβλήματος τοῦ Κόσμου καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ τοῦ προβλήματος τῆς ὑπαρξῆς καὶ τῆς ἱστορικῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς πνευματικῆς Ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας

είδαν τὸ πρόβλημα τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ μέσα στὸ κλίμα τῆς ἐθνικῆς ψυχολογίας τους ἀνάλογα μὲ τοὺς κοινωνικοὺς ὅρους καὶ τὶς κοινωνιολογικὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς τους, τῆς πνευματικῆς ἱστορίας τους καὶ τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τους. Σχεδὸν ὅλοι οἱ λαοὶ ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ κυρίως οἱ λαοὶ τῆς Ἀσίας εἶδαν τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς καὶ τῆς μοίρας τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Λιωνιότητα, ὡς πρόβλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Θείας Ἀποκάλυψης στὸν Κόσμο μέσα στὸ πνεῦμα καὶ τὸ κλίμα τοῦ Μυστικισμοῦ.

Ἡ γένεση τοῦ Μυστικισμοῦ διαφωτίστηκε ἤδη στὸ ἱστορικὸ Μέρος (Β' Μέρος) τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικοοικονομικοκοινωνικῆς ἱστορίας τῶν λαῶν κυρίως τῆς Ἀσίας, ὡς καρπὸς τοῦ Ἀσιατικοῦ πολιτικοῦ Δεσποτισμοῦ καὶ τοῦ Ἀσιατικοῦ Σκοταδισμοῦ στὴν περιοχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ Πνεύματος.

Τὸ ἀληθινὸ πνευματικὸ φῶς τῶν αἰώνιων προβλημάτων καὶ μυστηρίων τῆς ζωῆς καὶ τῆς μοίρας τοῦ Κόσμου, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, εἶναι τὸ φῶς τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Πνεύματος καὶ μόνο τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης πραγματικῆς Ἐλευθερίας τοῦ Πνεύματος. Καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὴν πνευματικὴ ἱστορία ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος μόνο ἓνας λαὸς ἔζησε ἔξω καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν ὄρων τῆς πραγματικότητας τοῦ Δεσποτισμοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ Σκοταδισμοῦ. Μόνο ἓνας λαὸς ὑπῆρξε κι' ἔζησε σ' ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ του ὡς ἓνας πραγματικὰ πνευματικὰ ἐλεύθερος Λαός. Ἐνα πνεῦμα ἄστραψε στοὺς οὐρανούς τῆς πνευματικῆς ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος ὡς πνεῦμα τῆς πραγματικῆς πνευματικῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀληθινῆς πνευματικῆς θαυματουργίας. Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ὑπῆρξε μόνο τὸ πνεῦμα τῆς οὐσίας καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ αἰώνιου ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ θάνατος θαυμάτων. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ τῆς αἰωνίας Ἀρχαίας Ἑλλάδας, τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀρχαίου ἱεροῦ καὶ θείου Ἑλληνικοῦ Λόγου.

Ὁ Ἑλληνικὸς Κόσμος, στὴν ἀληθινὴ οὐσία του καὶ στὴν ἀληθινὴ ψυχὴ του, ὑπῆρξε πάντα ὁ ἀντίπλος τοῦ Μυστικισμοῦ.

Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Μυστικισμοῦ, στὸ βάθος, εἶναι κοσμοθεωρία πνευματικῆς κατάπτωσης, πνευματικοῦ ζόφου, πνευματικῆς παρακμῆς, πνευματικῆς ἐκμετάλλευσης τοῦ Ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Ἀνθρώπο μέσα στὸ σκοτάδι. Οἱ πιστοὶ τῆς θεωρίας τοῦ Μυστικισμοῦ δέχονται καὶ ὑποστηρίζουν, πῶς μέσα στὰ βάθη τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς ὑπάρχουν, ζοῦν καὶ δοροῦν ὠρισμένες γνωστικὲς δυνάμεις, ποὺ ὀδηγοῦν στὸ Θεὸ καὶ στὴν ἔνωση τοῦ Ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεό. Μυστικιστικὲς δυνάμεις, ποὺ ἀναπτύσσονται καὶ δοροῦν κυρίως μέσα στὴν περιοχὴ καὶ τοὺς κόσμους τοῦ Μυστικισμοῦ.

Ἄλλ' ἡ θεωρία αὐτὴ δὲν ἔχει καμμιά ἀπυλὴτως βασιμότητα καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα. Καὶ ἡ θεωρία αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες φαινομενικότητες τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τὶς μεγάλες πνευματικὲς πλάνες τῆς πνευματικῆς ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Μυστικισμοῦ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ καὶ νὰ δοροποδῆση μέσα στὸ φῶς τοῦ ὁρθοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ Λόγου, τῆς ὁρθῆς

Φιλοσοφίας, τῆς ἀπόλυτα γνήσιας καὶ αὐθεντικῆς «δοθῆς» δημιουργικῆς κριτικῆς Φιλοσοφίας.

Οἱ μόνες πραγματικὲς καὶ ἀληθινὲς γνωστικὲς δυνάμεις τοῦ Ἀνθρώπου, στὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας, εἶναι μόνο οἱ δυνάμεις τοῦ Πνεύματος, τοῦ Λόγου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου. Οὐσία τοῦ ἱεροῦ δοθοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου τὸ ἀπόλυτο πνευματικὸ φῶς, ἡ ἀπόλυτη πνευματικὴ Ἀλήθεια μέσα στὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης πνευματικῆς Ἐλευθερίας, τῆς ἀληθινῆς δημιουργικῆς Ἐλευθερίας, τῆς ὑψηλῆς καὶ δοθῆς κριτικῆς Φιλοσοφίας.

Τὴν οὐσία τοῦ ἀληθινοῦ πνεύματος τοῦ Μυστικισμοῦ διαφωτίζει ἀπόλυτα καὶ δλόφωτα ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους φιλοσόφους τῆς Γαλλίας, ὁ Victor Cousin, ὁ θεμελιωτὴς τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Ἐκλεκτικισμοῦ στὴν περιοχὴ τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας. Ὁ V. Cousin στὸ βιβλίον του «Τὸ Ἀληθινόν, τὸ Ἀγαθὸ καὶ τὸ Ὡραῖο» τονίζει τὰ ἑξῆς: «Ὁ Μυστικισμὸς κλείνει μέσα του τὸ Σκεπτικισμὸ στὴν περιοχὴ τοῦ Λόγου καὶ ταυτόχρονα μιὰ τυφλὴ πίστη, ποὺ φτάνει ὡς τὴ λήθη ὅλων τῶν ὄρων ποὺ ἐπιβάλλονται στὴν ἀνθρώπινη φύση. Τὸ Αἶσθημα (Sentiment) — ἡ κύρια θεωρία τοῦ Μυστικισμοῦ — εἶναι πηγὴ μόνο συγκίνησης καὶ ὄχι γνώσης. Ἡ μόνη δύναμη γνώσης εἶναι ὁ Λόγος, τὸ Πνεῦμα. Ἡ ἀληθινὴ ἔνωση τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεὸ πραγματοποιεῖται μόνο μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀρετὴ. Κάθε ἄλλη ἔνωση εἶναι μιὰ χίμαιρα, ἕνας κίντυνος, κάποτε ἕνα ἔγκλημα. Ἡ ἔκσταση μακριὰ ἀπὸ τὸ νὰ ὑψώνη τὸν Ἀνθρώπο στὸ Θεὸ κατεβάζει ἀντίθετα κάτω ἀπὸ τὸν Ἀνθρώπο, γιατί σβύνει μέσα του τὴ σκέψη, ὡς ἀπαραίτητο ὄρο καὶ ἀναγκαῖα προϋπόθεση τῆς συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου.»

Ἐπίσης σφοδρότατοι πολέμιοι τοῦ Μυστικισμοῦ εἶναι οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι, Ἐμμ. Κάντ καὶ Φίχτε, ὡς καὶ ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Γερμανίας, ὁ Goethe.

Τὸ ἀληθινὸ πνευματικὸ φῶς, τὸ ἀπόλυτο καὶ αἰώνιο πνευματικὸ φῶς, εἶναι μόνο τὸ φῶς τοῦ δοθοῦ Λόγου, τῆς δοθῆς Φιλοσοφίας. Τὸ φῶς τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀρετῆς. Οὐσία καὶ ψυχὴ τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀρετῆς ἡ Ἐλευθερία τοῦ Πνεύματος. Μόνο ἡ Ἐλευθερία τοῦ φωτεινοῦ δοθοῦ δημιουργικοῦ Πνεύματος. Γενάρχης τῆς Φιλοσοφίας τοῦ ἀπολύτου Ὀρθολογισμοῦ καὶ συνάμα καὶ ἀντίπους τοῦ σκοταδιστικοῦ Μυστικισμοῦ ὑπῆρξε πάντα ὁ Ἱερός καὶ Θεῖος Ἑλληνικὸς Λόγος, στὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν τῆς «θείας Ἐπιπνοίας», τῆς Ἐμπνευσης — Ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ. Ὁ τελειότερος ὀρισμὸς τῆς πνευματικῆς Ἐμπνευσης τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ὁ ὀρισμὸς τῆς Θεολογίας τοῦ Πλάτωνος. Ὁ ὀρισμὸς τῆς «θείας Ἐπιπνοίας» ἀπὸ τὸν ἕρωτα τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας τῆς Φιλοσοφίας. Οὐσία τῆς Φιλοσοφίας ὁ ἕρωας τῆς Σοφίας, ὁ ἕρωας τῆς Ἀλήθειας, τῆς ἀπόλυτης καὶ αἰώνιας ὀντολογικῆς καὶ ἠθικῆς Ἀλήθειας. Οὐσία τῆς «θείας Ἐπιπνοίας» ἡ ἔξαρση, ὁ οἴστρος τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ψυχῆς πρὸς τοὺς οὐρανούς τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ Αἰωνίου, τοῦ Θεοῦ. Μ' ἕνα λόγο ὁ Ἐνθουσιασμός, ὁ Ἐνθεισμός, τὸ κλείσιμο τοῦ Θεοῦ μέσα στὰ βάρη τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Ἡ «θεία Ἐπιπνοία» εἶναι ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μέσα στὴ ζωὴ καὶ τὴν Ἱστορία ὅλου

τοῦ Κόσμου. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο εἶναι αἰώνιο μυστήριον. Καὶ τὸ μυστήριον ὄλων τῶν μυστηρίων τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ τῆς ἀνθρώπινης μοίρας εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ. Τὸ μυστήριον τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τοῦ ἐνανθρωπισμοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς γέννησης τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν Κόσμο. Ἡ ζωὴ εἶναι δημιουργία ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ. Οἱ σκοποὶ τῆς Ζωῆς εἶναι σκοποὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀνθρώπος εἶναι ὄργανο τοῦ Θεοῦ. Ὁργανο τῶν σκέψεων, θελήσεων καὶ σκοπῶν — νόμων τοῦ Θεοῦ.

Καὶ στὰ ὕψη αὐτὰ τῆς ὑψηλότητος καὶ αἰωνίας Θεολογίας τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα δὲν ἀνεβαίνει μέσα στὰ σκοτάδια τοῦ Μυστικισμοῦ, ἀλλὰ στὸ θεῖο ἡλιοπλημμύρισμα καὶ τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν καὶ τῶν κεραυνῶν τοῦ ὁρθοῦ Δημιουργικοῦ Λόγου τῆς ἀθάνατης Ἑλληνικῆς Μεταφυσικῆς. Ἡ κύρια θεωρία ἀπὸ τίς ἀπόλυτες καὶ αἰώνιες ἀλήθειες τοῦ Ὄρθολογισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Μεταφυσικῆς εἶναι ἡ θεωρία τῆς ἀρχῆς τῆς ἀπόλυτης ἐνότητος καὶ ἁρμονίας τοῦ Σύμπαντος. Τῆς ἐνότητος καὶ ἁρμονίας τῆς ψυχῆς τοῦ Μεγακόσμου καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Μικροκόσμου. Τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ θεωρία αὐτὴ εἶναι ἡ βάση τῆς ἄλλης θεμελιακῆς ἀρχῆς τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας. Τῆς ἀρχῆς τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεό. Τῆς ἀρχῆς τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Ἡρακλείτου, τοῦ Ἀναξαγόρα, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ Πλωτίνου. Ἡ θεωρία τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεό, ποὺ ἀναπτύχθηκε στὸν 20ὸ αἰῶνα ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους L. Lavelle, Le Senne, G. Marcel, Charles Werner κ.ά., φωτοπλημμυρίζει ὅλα τὰ αἰώνια προβλήματα καὶ μυστήρια καὶ τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Θρησκείας.

Ἡ θεωρία τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ τοῦ Κόσμου καὶ ἡ θεωρία τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεό, στὸ βάθος, εἶναι μιὰ καὶ ἡ αὐτὴ θεωρία.

Ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια, ποὺ φωτίζει τὰ πάντα στὸν Κόσμο, εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀνθρώπινης Ἐμπειρίας. Ἡ Θρησκευτικὴ Ἐμπειρία τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια, τὸ ἀπόλυτο πνευματικὸ φῶς. Καὶ ἡ Ἀνθρώπινη Θρησκευτικὴ Ἐμπειρία, στὶς πανυπέροχες στιγμὲς της, εἶναι ἔργο τῆς «Θείας Ἐπιπνοίας», τοῦ ἔρωτος τῆς ἀληθινῆς Φιλοσοφίας. Ἔργο θείας ἔμπνευσης καὶ θείας ἀποκάλυψης. Καὶ τὸ φῶς τῆς «θείας ἐπιπνοίας» εἶναι φῶς τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας τῆς ἀρχῆς τῆς ἀπόλυτης ἐνότητος τοῦ Σύμπαντος, τοῦ Πεπερασμένου καὶ τοῦ Ἀπείρου, τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Τῆς ἀρχῆς τῆς παγκόσμιας ἁρμονίας καὶ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεό. Ὁ Ἀνθρώπος, τὸ πεπερασμένο Πνευματικόν, εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἐνότητα καὶ ἁρμονία μὲ τὸ πνευματικὸ Ἀπειρό, τὸ Θεό. Μέσα μας μιλάει τὸ πνευματικὸ Ἀπειρό, ὁ Θεός. Μέσα στὸν πεπερασμένο Ἀνθρώπινο Λόγο μιλάει ὁ ἄπειρος καὶ αἰώνιος παγκόσμιος Λόγος, ὁ Θεός. Τὸ πεπερασμένο Πνευματικόν, ὁ Ἀνθρώπος, ἀνεβαίνει στὸ πνευματικὸ Ἀπειρό, στὸ Θεό. Τὸ πνευματικὸ Πεπερασμένο, ὁ Ἀνθρώπος, εἶναι ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Ἡ οὐσία τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν οὐσία τοῦ

Θεοῦ. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐνότητος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεό, φωτοκατακλύζει τὰ πάντα καὶ λύει ὅλα τὰ αἰώνια προβλήματα καὶ μυστήρια τῆς Μεταφυσικῆς τοῦ ἀπολύτου ὄντος καὶ τῆς Μεταφυσικῆς τοῦ ἀπολύτου Λόγου. Τὸ κλειδί τοῦ φωτισμοῦ τῆς ἐνώσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι τὸ κλειδί τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Ἡ Ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς καθαροῦ πνευματικοῦ ὄντος καὶ καθαρῆς πνευματικῆς οὐσίας καὶ ἐνεργείας, κλείνει μέσα της ἅπειρες δυνάμεις, θεῖες δυνάμεις, («πέρατα ψυχῆς ἴων οὐκ ἂν ἐξεύροιο πᾶσαν ἐπιπορευόμενος ὁδόν· οὕτω βαθὺν λόγον ἔχει.» (Ἡρακλείτ. Ἀπόσπ. 45).

Οἱ δυνάμεις τῆς ἐνώσεως τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ. Καὶ οἱ δυνάμεις αὐτὲς εἶναι οἱ δυνάμεις ὅλων τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρετῶν τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἀληθινοῦ, τοῦ Ἀγαθοῦ, τοῦ Ὁραίου, τοῦ Ὑψηλοῦ. Τῶν ἀρετῶν τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Καλωσύνης, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀγιωσύνης. Ἡ Ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου κλείνει μέσα της τὸ πνευματικὸ Ἄπειρο, τὸ Θεό. Ἡ Ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου ἐρχεται ἀπὸ τὸ Θεό, κλείνει μέσα της τὸ Θεό, πάει στὸ Θεό. Εἶναι δημιουργία καὶ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Τὸ μόνο φῶς τοῦ Κόσμου εἶναι τὸ φῶς τῆς Ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς δημιουργήματος καὶ ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ: («Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεός ἦν ὁ Λόγος.»)

*

Ἐτονίσαμε πρὸ πάντων, πῶς τὸ μυστήριον ὅλων τῶν μυστηρίων τῆς Ζωῆς καὶ ὅλης τῆς Δημιουργίας εἶναι τὸ μυστήριον τῆς «θείας ἐπιπνοίας», τῆς θείας ἐμπνευσης τοῦ Ἀνθρώπινου θεωρητικοῦ καὶ ἐνορατικοῦ Λόγου. Μὲ ἄλλους λόγους τὸ μυστήριον τῆς Θείας Ἀποκάλυψης. Τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ στὸν Ἄνθρωπο. «Θεία ἐπίπνοια», στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, θέλει νὰ εἰπῇ αὐτοαποκάλυψη τοῦ Θεοῦ σ' ὅλο τὸ Ἀνθρώπινο Γένος. Τὸ ἔργο τῆς «θείας ἐπιπνοίας» εἶναι θεῖο χάρισμα. Δωρεὰ τοῦ Θεοῦ στὸν Ἄνθρωπο. Ἔργο τῆς Θείας Χάρης. Ἔργο ἐφαρμογῆς στὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου μέσα στὸν Ἄπειρον Χρόνον τῶν ἀπολύτων, παγκοσμίων καὶ παναιωνίων ὄντολογικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου, ὡς ἀρχῶν — οὐσιαστικῶν ιδιοτήτων τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πρώτη ἀρχὴ — οὐσιαστικὴ ιδιότητα τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν ὄντολογικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος ἀπὸ ἀγαθότητα, ἀπὸ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος καὶ ὅλου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους. Δημιουργὸς ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἀπειροελάχι-στου μορίου τοῦ Σύμπαντος καὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἄνθρωπος εἶναι τὸ τελειότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ θεία ἀγάπη.

Ἡ πρώτη οὐσιώδης ἀρχὴ ὅλης τῆς Δημιουργίας, τοῦ πραγματικοῦ δεσμοῦ τοῦ δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος, καὶ τοῦ θείου δημιουργήματος, τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἀγαθότητος, ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἡ Δημιουργία, τὸ Δημιουργεῖν, ὁ «Τόκος», εἶναι

ἔργο τῆς ὀντολογικῆς καὶ ἠθικῆς πανπληρότητας καὶ παντελειότητος, τῆς φυσικῆς, πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς Ὁμορφίᾳς, τῆς Ἀγαθότητος, τῆς θείας Ἀγάπης. Τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς ὅλο τὸν Κόσμο τῆς Θείας Δημιουργίας καὶ πρὸς ὅλο τὸ Ἀνθρώπινο Γένος. Ἡ Ἀγάπη ἐνώνει τὸ Θεό, τὸ κοσμικὸ Σύμπαν καὶ τὸν Ἀνθρώπο. Ἐὶς τὸ Ἄπειρο καὶ τὸ Πεπερασμένο. Καὶ τὸ ἔργο τῆς ἐνώσεως τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σύμπαντος καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, εἶναι ἔργο τῆς Θείας Ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου στὸ ξεχείλισμα τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλη οὐσιώδης ἀρχὴ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ ὅλου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους, οὐσιαστικὴ ιδιότης τῆς πραγματικῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Δικαιοσύνης. Ἡ ἀρχὴ τῆς Θείας Δίκης εἶναι ἡ ὑψηλότερη ἀρχὴ τοῦ μεταφυσικοῦ Λόγου, ἡ πανυπέροχη ἀρχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας — Μεταφυσικῆς — Θεολογίας. Καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς Θείας Δίκης εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀρχῆς τῆς Θείας Ἀγάπης, τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ὀντολογικῆς καὶ ἠθικῆς πανπληρότητας καὶ παντελειότητος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀνθρώπο, ἡ ἀγάπη τοῦ ἁπείρου Ἐλεῖου πρὸς τὸ πεπερασμένο Ἀτελές, ἐπιβάλλει τὸ θεῖο χάρισμα (τῆ θεία δωρεά), τῆς θείας γνώσεως στὸ θεῖο Ἀνθρώπο. Ἐὶς τὴν χάριν τῆς «θείας ἐπιπνοίας», τῆς «θείας ἀποκάλυψης». Ἐὰ πάντα στὸν Κόσμο εἶναι ἔργα τῆς Θείας Χάρης, τῆς ἠθικῆς παντελειότητος τοῦ Θεοῦ. Οὐσία τῆς Θείας Χάρης ἡ Θεία Ἀγάπη. Ἀλλ' ἡ Θεία Ἀγάπη εἶναι ἀνθὸς τῆς Θείας Δίκης. Ἡ Θεία Δικαιοσύνη ἐπιβάλλει τῆ Θεία Ἀγάπη καὶ τῆ Θεία Χάρη. Ἡ Θεία Δίκη εἶναι ἡ ἀρχή, τὸ μέσο καὶ τὸ τέλος τοῦ Παντός. Ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν ἀρχῶν καὶ ἡ κορυφὴ ὅλων τῶν κορυφῶν ὅλων τῶν κόσμων τῆς Θεότητος.

Ἐὰ πάντα στὸν Κόσμο, τὸν δραστὸ καὶ ἀδραστὸ, τὸ φυσικὸ καὶ πνευματικὸ Κόσμο, εἶναι θεῖα, ἔργα τοῦ Θεοῦ, τῆς Θείας Χάρης. Καὶ ἡ Ἀνθρώπινη Γνώση, ἡ Ἀνθρώπινη Ἐμπειρία, εἶναι Θεία Γνώση, χάρισμα (δωρεά) τοῦ Θεοῦ, στὸν Ἀνθρώπο, δωρεά τῆς Θείας Χάρης. Ἡ γνώση τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι θεία γνώση. Καὶ τὸ φῶς τῆς θείας γνώσεως εἶναι θεῖο φῶς. Ἡ θεία γνώση, στὸ βάθος, εἶναι αὐτενέργεια, αὐτοεκδήλωση, αὐτοαχτινοβολία καὶ αὐτολάμψη, αὐτοφανερωμός, μ' ἓνα λόγο αὐτοαποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Ἐὰ πάντα μέσα στὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου, μέσα στὴν ἀληθινὴ θεία ἀνθρώπινη φύση, εἶναι ἀνθὸς τῆς ἀγαθότητος — ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στὸν Ἀνθρώπο. Ἀνθὸς τῆς Θείας Χάρης.

Ἡ Ἱστορία τῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, εἶναι ἡ Ἱστορία τῶν «θείων ἐπιπνοιῶν», τῶν θείων ἀποκαλύψεων. Ἐὶς τὴν αὐτοαποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ μέσα στὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τῶν μεγάλων, αἰώνιων καὶ ἀθάνατων ἡρωϊκῶν δημιουργικῶν πνευμάτων — μυστιῶν — ἱεροφαντῶν — προφητῶν τῆς πνευματικῆς Ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἡ ἀπόλυτη καὶ αἰώνια Ἀλήθεια τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου στὴν αἰωνιότητά του, ὡς «θείας ἐπιπνοίας», ὡς ἐμπνευσης καὶ ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ἐκφράζεται μὲ τοὺς ὑψηλότερους καὶ ὑπεροχώτερους λόγους τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας, τοὺς λόγους

τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν... τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν... γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ.» (Πράξ. Ἀποστόλ. Κεφ. ΙΖ § 28 — 29). (Γιατὶ μέσα στὸ Θεὸ ζοῦμε καὶ κινώμαστε καὶ ὑπάρχουμε. Γιατ' εἴμαστε ἀπ' τὴ γενηὰ του καὶ τὴν οὐσία του. Τὴ γενηὰ καὶ τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ.) Τὸ Πᾶν εἶναι ὁ Θεὸς καὶ μόνο ὁ Θεός. Καὶ ὅλος ὁ Κόσμος καὶ ὅλο τὸ Ἀνθρώπινο Γένος καὶ ὅλα τὰ δημιουργήματά τους καὶ πλάσματά τους εἶναι δημιουργήματα καὶ πλάσματα, στιγμὲς καὶ αἰσθητὲς μορφές καὶ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πανύψιστη στιγμή τῶν ἀρετῶν τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἄνθρωπο, δὲν εἶναι μόνο ἡ δημιουργία τοῦ Ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στὸν Ἄνθρωπο. Τὸ αἰώνιο φῶς τοῦ μυστηρίου ὅλων τῶν μυστηρίων τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς Ζωῆς, τοῦ μυστηρίου τῆς «θείας ἐπιπνοίας», τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ στὸν Κόσμο. Τῆς Θείας Χάρης. Τὸ θαῦμα ὅλων τῶν θαυμάτων τῆς Θείας Δημιουργίας εἶναι τὸ Φῶς. Τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ Παντός. Ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὸ Φῶς καὶ μόνο τὸ Φῶς.